

תת"ע 7719/01/16 - מדינת ישראל נגד אלבו ליאור

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 7719-01-16 מדינת ישראל נ' אלבו ליאור

לפני כבוד השופט דן סעדון המאשימה: נגד	מדינת ישראל ע"י עו"ד מיכל לוי
הנאשם:	אלבו ליאור ע"י עו"ד גולן

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין שניתן ביום 10.10.16 עקב אי התייצבות הנאשם לדיון.

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגת רכב בשכרות לאחר שבבדיקת נשיפה נמצא בגופו ריכוז אלכוהול של 375 מ"ג לליטר אוויר נשוף.

דיון ההקראה הראשון בתיק התקיים ביום 4.2.16. במועד זה לא הציגה התביעה אישור על הזמנת הנאשם כדין לדיון ועל כן נדחה הדיון. גם במועד הנדחה לא אותר הנאשם ועל כן נדחה הדיון בשנית. בדיון השלישי ביום 23.6.16 התייצב נציג שב"ס וטען (בשים לב לטענת התביעה כי הנאשם שוהה בכלא "מעשיהו") כי הנאשם שוחרר ממשמורת שב"ס כבר ביום 17.4.16. ביום 10.10.16 הוצג לבית המשפט אישור מסירה כדין בחתימת הנאשם. משלא התייצב הנאשם לדיון -

נשפט בהיעדרו ומכאן הבקשה.

במסגרת הבקשה, לה לא צורף תצהיר ערוך כדין לאימות העובדות המשמשות לה יסוד, טען ב"כ הנאשם כי "**מטבע הדברים, כל מעייניו של הנאשם היו נתונים לתיק המעצר ולכן סביר להניח כי לא קיבל זימון למשפט או לחלופין לא ידע עליו**" (סעיף 5 לבקשה). הנאשם טען לאקונית כי הותרת פסק הדין על כנו תגרום עיוות דין.

התביעה מתנגדת לבקשה. לתגובתה צירפה התביעה אישור מסירה הנחזה להיות בחתימת הנאשם (נספח ג' לתגובה). לטענת התביעה, הנאשם ידע על מועד הדיון אך בחר משיקוליו לא להתייצב אליו ואף הגיש בקשה זו בשיהוי ניכר ומכאן שיש לדחות את הבקשה.

דין והכרעה

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה על נספחיהן שוכנעתי כי דין הבקשה להידחות. הנאשם אינו טוען כעניין שבעובדה כי לא קיבל זימון כדין לשיבת יום 10.10.16 אלא מעלה זאת אך "כאפשרות סבירה". הוא גם אינו טורח לתמוך טענה זו (אם אכן טענת עובדה היא) בתצהיר ערוך כדין כמצוות ההלכה הפסוקה. זאת ועוד אחרת, הנאשם טוען כי דחיית בקשתו תגרום לו עיוות דין אך אינו מפרט מדוע כך הוא ואינו מניח בבקשה או בתצהיר (הנעדר מן הבקשה) תשתית לטענה. אפרט.

ברע"פ 9142/01 **איטליא נ' מדינת ישראל** פ"ד נ ז (6) 793 (2003) נקבע: "**לסיכום, הכלל הוא שעל המבקש להעלות בכתב, במסגרת בקשתו לביטול פסק-דין, את מכלול טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו ככל שהדבר נדרש**". כידוע, תצהיר נדרש בעת שמבקש ביטול פסק הדין מעלה בבקשתו טענות שונות שבעובדה. בענייננו הנאשם העלה טענה כי "**סביר להניח כי לא קיבל זימון למשפט או לחלופין לא ידע עליו**". טענה זו אינה נתמכת בשמץ ראיה המצורפת לבקשה ומשכך דין הטענה להידחות בהיותה משוללת יסוד עובדתי. מנגד, צירפה התביעה את אישור המסירה ממנו עולה לכאורה כי הנאשם חתם בידו על אישור המסירה לידו ביום 10.10.16 אליו בחר לא להתייצב. למען הסר ספק אציין כי העובדה, אם אכן עובדה היא, כי מעייניו של הנאשם היו נתונים אותה עת להליך אחר ולא להליך בבית המשפט לתעבורה הרי שהסיבה לכך שלא התייצב אינה אלא התרשלותו בניהול ענייניו המשפטיים ועל כך נאמר כי "**מערכת המשפט חייבת לשאוף לכך, כי המשפטים יתנהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם מעיקרא, וכי לא יתפתח או יתרחב הנוהג של דחיות מיותרות או של דיון כפול ללא צורך, שיש בהם כדי להעמיס על קופת הציבור בכלל ועל בתי המשפט בפרט עומס נוסף, שאין הם יכולים לעמוד בו ואשר גם אינו מוצדק לגוף העניין**". מי ששכח יישא בתוצאות שיכחתו, ולא הציבור בכלל, ובתי המשפט בפרט,

הם שיצטרכו ללכת עקב בצד אגודל אחרי מידת תשומת הלב, אותה מוכן פלוני לגייס במועד נתון לעניין ההליכים המשפטיים שנפתחו נגדו." (ר"ע 418/85 רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד לט (3) 279 (1985)).

יש לדחות גם את טענת הנאשם כי הותרת פסק הדין בעינו תגרום לו עיוות דין. הלכה היא כי "... גם כאשר מדובר בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, יש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין" (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.18)). בענייננו הסתפק הנאשם בטענה לקונית כי הותרת פסק הדין תגרום לו עיוות דין, מבלי לפרט מדוע כך הוא ומבלי להצביע על שיקולים האוצרים בתוכם פוטנציאל ממשי לשינוי תוצאת פסק הדין. לאור האמור לא מצאתי ממש גם בטענה זו.

בהיעדר טעם מבורר ומוכח לאי התייצבות הנאשם ובהיעדר טיעון סדור לעניין עיוות הדין העשוי להיגרם לנאשם אם לא יבוטל פסק הדין אני דוחה את הבקשה.

ניתנה היום, 23.2.20, בהעדר הצדדים.